

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Володимир СОЛОНЬКО

— Що за свято?!

— Та це прокуратура порушила кримінальну справу проти хабарника пана Загребуценка!..

Продовження малюнка дивись на сторінці 2.

МН НАШ ОПЫТ ВАМ ЖІ ШВІТУ...

Славэн іноземних реформаторов на і в Україні

Маєм опыт реформ в своїх странах:
делай смело – і всьо бендзе вшисто!
Полюбилась нам отшен Украина,
ми – тузи і козирние шістки.

ПРИСПІВ:

Міліонніє наші зарплати –
пліз, не самый великий Окей;
наші строки не долги,
но зато наші дати
вечно сбудутся невдалеке!

Ми наш опыт несли вам жі швіту,
нам ваш пашпорт – награда и честь;
вы – чисты, будто дети (як діти!),
і тому у вас ф'ючерсне єсть!

ПРИСПІВ.

Мы устали от ваших коррупций,
ваши взятки для нас – вельмі бардзо!
Хоть в одной из своїх Конституций
помяните вы нас інним разом!

ПРИСПІВ.

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

Якась телеентузіастка заявила, що в третьому тисячолітті «бідних і сумних стане менше, а багатих і веселих більше...».

А я – бідний і... веселий...

Ти бачив фоторобот багатого?

Башка лиса – постійно «іде криша». Погляд, як у зайця. Одна лупавка вправо – на податкову. Друга уліво – на рекет. Вуха стручками: «Хто там позаду шелестить?..».

«Багатий і веселий»...

Я своїм «Запорожцем» уже три роки їджу без гальм, без світла, без капота. І майже на одному колесі... Хоча б один поліцей зупинив. Хоча б для годиться: «Перевірка документів»... Або ж: «Дихни!»... Та якби я на нього дихнув... Його рік тримали б у реанімації...

До одного вже й сам причепився. З нудьги. Підторохтів під самісінькі його коліна. У ту хвилину, коли він «багатого і веселого» зупинив. Відчиняю дверцята. Сиджу. Чекаю. Він мені нахабно «макогоном» показує, мовляв, проїжджай.

– Як це «проїжджай»? – обурився я. – А може, у мене в багажнику бомба?!

– Від'їдь отуди вперед, на кілометр, і вибухни!.. Щоб я тебе тут більше не бачив...

Йому веселіше бачити «багатого і веселого»... По десять разів на день. Як рідного. У них ринкові відносини.

«Свій до свого по своє»...

Наприкінці дня «багатий» уже не дуже «веселий». А завтра йому ще йти до високого чиновника.

А чиновник також думає не лише про себе. Він знає, що «багатий і веселий» уже не хоче бути «бідним і сумним». Каже:

– Треба ще... У виборчий фонд «папи»...

«Багатому і веселому» хочеться послати чиновника до певної мами. Але такої розкоші не може собі дозволити. Усвідомлює, що може зостатися не лише без «криші», а й без голови...

Голова. Чи потрібна «багатому і веселому» голова?

Дуже потрібна. У тунелях владних структур поближує «Золотою фортуною». Може, корона «популярності і якості» засвітить?..

«Бідному і сумному» золота корона не потрібна.

«Бідний і сумний» і хворіє менше. І хвороби у нього не такі страшні. І лікарі справляються із ними швидше. Глянув у рота, вдарив по коліну: «Дригання є, жити будете...».

«Багатому і веселому» перемацають кожну кісточку. Кожну клітину: «Ой, запустили... Ой, запустили ж... А хворо-о-оба... Ой, мав же рацію Шопенгауер, коли казав, що «здоровий жебрак щасливіший за хворого короля»... Ой, мав же рацію... Шокова терапія потрібна... Багаторазова...».

В результаті «багаторазової шокової терапії» «хворий король» стає «сумним». А тоді «бідним». А «здоровий жебрак» – «багатим і веселим»...

...Які переважатимуть у третьому тисячолітті?..

Я – веселий. Я не тому «бідний», що я веселий. Я веселий тому, що не багатий...

А скільки буде таких у третьому тисячолітті?..

Євген ДУДАР.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Олег СМАЛЬ

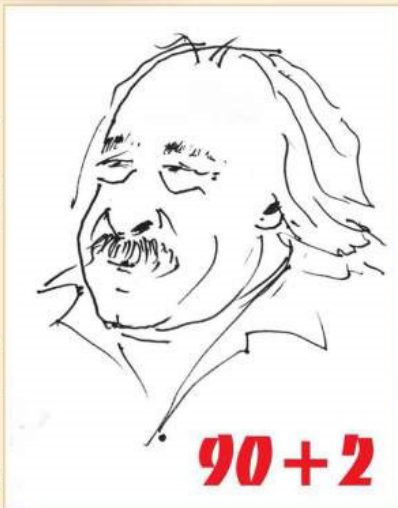

ПЕРЕДПЛАТА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» І «БІБЛІОТЕКИ ЖУРНАЛУ...» НА 2018 РІК

Індекс	Назва видання	Кількість чисел на рік	Передплатна ціна на 1 міс.	Передплатна ціна на 3 міс.	Передплатна ціна на 6 міс.	Передплатна ціна на 12 міс.
97 835	«Перець. Весела республіка» Шомісячний багатоколірний сатирично-гумористичний журнал: карикатури, фейлетони, гуморески, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії.	12	20,48	61,44	122,88	245,76
60 194	Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (Бібліотека кращих творів світових і вітчизняних сатириків і гумористів – класики і сучасники) Перчанський меморіал (Українські сатиричні епітафії), Володимир Пальцун, П.-Ж. Беранже, Дмитро Шупта, Е. Т. А. Гофман, Павло Стороженко, Микола Петренко, Василь Чечвянський, Тарас Шевченко, Віктор Семеняка, Остап Вишня, Еразм Роттердамський, Аскольд Бегеба, Євген Дудар, Карел Чапек, Володимир Чепіга, О.Генрі. Королі і капуста, Михайло Стрельбицький, Ярослав Гашек, Юрій Береза, Федр, Микола Білокопитов, Марк Твен, Олег Чорногуз.	24	23,48	70,44	140,88	281,76
60 195	Комплект: журнал «Перець. Весела республіка» Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка»	12 24	43,96	131,88	263,76	527,52

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж Сергія КУСТОВА, народного артиста України

Миколу Петренка

видатного поета, автора ПЕРЦЯ
з 60-літнім стажем

ПОДИВИТИСЯ В ОЧІ

Видано збірку – втішитись час,
Радості мити урочі!
До видавництва придбав Перас –
Подивитись поетові в очі.

ПОЕТИЧНА ЮНКА

Ще юнка. І сяйво над нею.
Ще юнка – і в здогадах спазм:
Ще юнка – а вже з матючною,
А вже імітує оргазм

То з другим, то з третім – то ямби.
А сяйво над нею – як німб:
Ще юнка – ну що я віддав би
За твій матючливий верлібр?..

ДНО В КОРИТІ

Що ж, приймай оцю вістку як норму,
Бо вже так у цім світі дано:
Дно в кориті залежить від корму:
Більше корму – поглибає дно.

РАША

Від Ладоги і далі – до Уралу,
А там ще далі, далі – до Курил:
Усе моє! То я награбувала!
Моя тут влада, все під мій копил!

Усе моє! Уся планета – наша!
Украла й ім'я, славу, родовід.
Ні, ти не Русь! Ти znana світом Раша!
Отак і згинеш, згине навіть слід!..

КУПИВ

Цей секонхенд в недолі вируча:
Купив сорочку з панського плеча,
Купив штани, кошушок і берет:
Тепер погляньте – чим я не поет?

Харчі дешевші – та однак харчі,
Іще б купить до радості ключі.
А книги ж як? Куплю одну чи дві:
Чужі думки у власній голові...

ГЛАМУРНИЙ КОНКУРС

Поради не проси,
Читачу вірний мій:
Це конкурси краси
Чи конкурси повій?

Чи конкурси дружин
Магнатам і нардепам:
Це долі перетин
Замріяним дурепам.

Це більше для розваг,
Це ні, не для приплоду:
Про цей гламурний змаг
Що скажеш ти народу?..

ВЕСЕЛІ ДІАЛОГИ

СПРАВДІ НЕ ВСІ ВДОМА

– Де ти був, Грицю?
– Ходив до Степана.
– Про що з ним говорив?
– Розмовляв на різні теми і зробив висновок,
що в нього не всі вдома.
– А хіба ти не знав, що його дочка вийшла
заміж за Остапа Кривого, а дружина Одарка
вже три роки, як виїхала на заробітки до Італії?

НЕ ДУМАЙ ПРО ПОГАНЕ

Лікар до пацієнта:
– Розкажіть, які маєте болячки...
– Маю підвищений тиск, а як подумаю, скіль-
ки доведеться платити за ліки, то ще й серце
починає боліти.
– Зрозуміло. Від тиску виписую таблетки. А
щодо серцевого болю, то раджу, коли захо-
дите до аптеки, думайте тільки про щось при-
ємне, аби не померти від раптового нападу
стенокардії...

ЯБЛУКО ВІД ЯБЛУНІ...

– Петре, ти жонатий?
– Так.
– Дітей маєш?
– Маю.
– Скільки?
– Двоє. Син і дочка.
– На кого вони схожі?
– Дочка на матір, має язика, як у Катерини.
А синок – той у мене пішов, артистична нату-
ра: п'є горілку і співає.

Іван **МАРТИШКО**.
м. Мостиська на Львівщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

Катавасія з Н. Савченко нагадала мені карикатуру з німецького сатиричного журналу «Ойленшпігель» (Eulenspiegel), який виходив у колишній НДР. Отже, сюжет.

Облога фортеці. Напевно, довга й безуспішна. На мурах – триумфуючі захисники. Внизу – вочевидь розчаровані нападники. Діалог двох вояків:

– Що ж, доведеться вдатися до останнього заходу...

Поруч готують до пострілу катапульти. І стоїть «заряд» – дебели жінка типу «клята баба».

...Невдячна справа – тлумачити гумористичні малюнки і пояснювати, в чому сіль анекдоту.

Спробую стисло.

Вони, нападники, хочуть закинути в місто цю «клятую бабу» (може, чиясь дружина, відома своїм характером), щоб вона на решті порозганяла супротивників. Скільки можна штурмувати!?

Десять так...

У цій колізії з Надією я хочу віддати належне якійсь хитро зробленій російській голові, яка, розгледівши в Надії певні риси, запропонувала:

– Да ну ее нахер! Давайте отдадим ее хохлам. Пусть она там помутит!..

Це певний архетип, характерний переважно для простих (умовно) людей. Чому? Спробую з'ясувати для себе і для інших. Вона малоосвічена («Ой, не треба мені тицькати в личко нашими «ватними» і купленими дипломами!»), недалекоглядна, вперта, амбітна, схильна до самовеличання.

(У всіх нас сидить «манечка»*, тільки різного розміру).

Такими людьми легко маніпулювати – натякаючи, ніби ненавистне підказуючи, похваляючи, протиставляючи іншим...

Так, м'яко коригуючи, «клятую бабу» спрямовують у потрібному напрямку. А якщо з якихось причин це не вдається, то достатньо й спустошливих імпульсів, які вона висіває довкола.

«Кляті баби» не бояться сваритись. Вони на це націлені. Це їхня стихія.

До речі, в українській літературі такі характери представлені досить широко й переконливо. Варто зазирнути в «Кайдашеву сім'ю» Нечуя-Левицького.

Я не хочу вибудовувати якихось конспірологічних теорій із приводу «ефекту Савченко». На мій погляд, вони безумовно вторинні. Головну скрипку відіграють власне риси характеру.

Багато людей складно переносять несподіване піднесення з простацького середовища до рангу політичних діячів, а то й державних мужів (висловлююся фігурально, стаття не має значення). А тут – із простої авіаторки, загалом-то, пересічної бранки (скільки наших громадян нахапали російські спецслужби!) – до депутата Верховної Ради, члена Парламентської асамблеї Ради Європи, Героя України... Мимоволі голова обертом. Захотілося вершити долю світу. Ну, хоча б України...

І в цьому випадку ми можемо судити про розмір «манечки», яка сиділа в Надії.

Мені здається, так колись підносили комісари бідних сільських хлопців, щоб потім, вправно ними маніпулюючи, використовувати проти їхнього ж народу.

Це той тип, який хоче бути проводирем, не маючи для цього достатніх підстав – ні соціальних, ні культурних, ні освітніх, ні, власне, життєвого досвіду.

Парадоксально, але він широко розмножується в народі, який тривалий час перебував під гнітом. Масово хочеться «из грязи да в князи». Пригадайте, по скільки кандидатів претендує на виборні керівні посади. Часто доходить до 30-40. А яка пролазливість на посади штатні!

Людей інтелігентних, м'яких часто приваблює в інших простота, рішучість, напористість. Власне, чого бракує їм самим.

От і повелися на суворо насуплені брови, уривчасті безапеляційні твердження... Стали шукати за цим якусь ідеологію, вивірені переконання, мотивацію, складнішу за миттєву рефлексію... Це мені здається не просто помилковим – смішним.

Але що сталося, те сталося. Напевно, всім хотілося вождя. Давно ж немає! І розмінялися на нашвидкуруч зліплену у власній уяві вождю. Як співає одна жвава естрадна співачка, «для себе я придумала тебе»...

Тепер розчаровуємось.

Хоча довго не варто. Ми переглянули черговий сеанс обвалу завищених сподівань. І тепер маємо можливість побачити Надю такою, якою вона є.

Єдине, чого варто в подальшому остерігатися, – це різких політичних рухів колишньої авіаторки й нинішньої державної діячки. Щоб боком не вилізло.

Павло СТОРОЖЕНКО.

*Сленгове означення манії.

ХУНВЕЙБІНИ ЧИ ТЕРОРИСТИ?

По ТБ періодично
Демонструються сюжети –
Динамічні, драматичні,
Отакі, як ось, «лібретти»:

В установу залітають
Моцні хлопці в балаклавах,
Лячно зброєю стрясають
І вчиняють дійство жваве –

Охоронців духопелять
І репіжать персонал,
Меблі битами гамселять
І зникають враз. Фінал...

– Хто то був? – усі питають. –
Хунвейбіни? Терористи?
– Ні, – з екрану запевняють, –
То громадські активісти!

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.
м. Київ.

– Не знаю, Насте, за що ти ограла свого Володьку пательнею, але у цьому явно простежується «російський слід»...

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

Літнє надвечір'я. Негомінка асфальтівка місцевого сполучення. Машин — коли-не-коли яка проїде. Узбіччям важко йде молодича з чималими кульками-клубами. Чує, позад неї хурчить якийсь легковичок. Обернувшись, поставила речі на землю, підняла руку.

— Чоловіче добрий, — сказала кризь приспущене скло в салоні автомобіля, — до Ковалівки не підвезете?.. Я на останній автобус із райцентру запізнилась... — винувато докинула.

— Сідайте, коли йти пішки не хочете, — усміхнувся у відповідь не такий, щоб і в літах, водій.

— Ой!.. — раптом згадала жінка, вмищуючись поряд на сидіння. — У мене тільки п'ять гривень у кишені лишилось.

— Не турбуйтеся, якимось уже домовившись, — по-діловому заспокоїв чоловік.

Бувальщина

— Я вам добру справу зроблю, а ви — мені! Згодні? Тоді — поїхали.

Дорогою обоє мовчать, кожен, видно, про своє щось думає. Раптом легковик звернув з твердого покриття і за кількесот метрів зупинився край лісосмуги, де густо, не припалена іще червеною спекою, зеленіла соковита трава.

Водій неквапом вийшов із машини, дістав із багажника ряднину, простелив на землі.

Жінка пережаханими очима дивилася на все оте дійство.

— Що ви задумали?! Тільки не це!.. — забринів від страху її голос. — Я по-

рядна жінка!.. У мене є чоловік і троє малих дітей... Я зараз буду кричати!.. Людей покличу!..

— Ну, то й кричіть собі... — спокійно мовив чоловік. І дістав тим часом серп.

— ...А от до кого тоді мені кричати і кого кликати на допомогу?! — звернувшись, наче сам до себе. — Коли в мене в господарстві півсотні кролів... І кожного дня їм дай їсти... Уже всі руки об ту зеленість стер... Ось зараз, як і домовлялись, допоможете мені хоч трохи трави наскубити, і поїдемо далі... Довезу вас до вашої Ковалівки...

І, скрушно похитавши головою, мовив:

— Про що, жінки, ви тільки думаєте... Всілякою чортівнею голова у вас забита... І не гріх?.. А ще казала: порядна!..

Лідія **МОЖАСЬВА**.
м. Київ.

Малюнки Володимира СОЛОНЬКА

На сільській вулиці — шум, гам. У когось якась біда — миттєво збігаються селяни на допомогу.

— Так як ж сьогодні вранці виділа гусей Ковалів на їхньому подвір'ї! — гучно запевняє баба Дуня.

— Не інакше, дали якесь снодійне — і в мішки, в мішки. Степане, Дарко, а ви де були, коли гусей крали?

— Та картоплю копали, бодай їй... — ледь стримався від лайки Степан і в розпачі рукою лоба потер. — Аж руки крутять від неї.

— Що там гуси, — каже баба Дуня, — коли до Христини увірвалися в маски грабіжники і почали її катувати, щоби пенсію віддала, куди було бідолашний діватися... Телефонували в поліцію — не їде, мовляв, дорога — не проїхати. А щоби школу закрити, з лікарні медпункт зробити, влада була тут як тут.

— Ой-йой, людоньки добрі, а я, як згадаю свою теличку, починаю ревіти. Двері хати підперли, замок з хліва збили — і прощавай моя Ластівочка дороженька, — зарюмсала баба Ганя. — Поліція спить, влада спить, тільки хабарі беруть. Зверталась і я до них — глухо. Наше бездоріжжя для злодіїв, грабіжників тільки на руку. А правоохоронцям — відмазка.

— Ох-хо, дурепо Дунько, по-твоему, «що там гуси»? Так? Так моя майже вся пенсія на них пішла! Степан купив аж два десятки якихось голландських, — Дарка злісно накинута на чоловіка. — Ото він казав, що вони дуже швидко вагу набира-

ють, м'ясо значно смачніше, ніж у наших гусей. Якись, мовляв, гордовиті, поважні. І безперестанку не гелготіли, як наші, хоч бери та вуха затидай. Дуже файні, не стану брехати, і мені вони подобалися. Казав, будемо пекти у печі з яблуками, квасолею. З гречкою ще було б смачніше, та хіба її до купишся. І на тобі — гусей мов корова язиком злизала. Нехай тих злодіїв Бог покарає! — і баба Дарка пустила пекучі сльози, тут же їх витираючи рідким хустини.

— Даруню, сльозами горю не допоможеш. Ми всі городи обійшли, гадали,

може кудись у чужий залізли. Марні сподівання... О, гляньте, Василь Політило на своєму авто стрибає по ямах — звісно, до батьків претяся. Він на своїй іномарці може приїхати, а правоохоронці — зась.

Машина зупинилась, і з неї поволеньки виліз тлустий, пузатий дядечко та й звернувся до селян:

— Із якої нагоди збори посеред вулиці? Знову когось пограбували? У моїх батьків нічого не поцупили?

— Твоїх не чіпають, мабуть, тебе бояться. Ти ж у нас майже олігарх. Птахоферма — це ого-го!

— У Ковалів украли аж два десятка якихось племінних голландських гусей!..

— Ага. Діду Степане, а коли ви їх купували, продавець не попереджав, що ближче до осені їм обов'язково потрібно крила підрізати?

— Та ні, Василю...

— Ото ж бо. Вони піднялися на крила та й полетіли.

— Як полетіли? Куди полетіли?

— Куди-куди — на волю, адже всі полюбляють волю і свободу. Може, й до своєї Голландії...

Роман **КРИКУН**.
м. Сокаль Львівської області.

Вітаємо ювіляра!

Василіу Титичку – 105:3

Василеві ТИТЕЧКУ,
вчителю, письменнику, журналісту
та сміховому префекту «Перця»,
з нагоди його першого

35-ліття

З Малою Вербочою прийшов
Таки в літературу у велику,
Зітерши цілу в'язку підшов
І наробивши стільки творчокрику!
Не знати, щасливіший нині хто:
Звичайні учні чи книжкові браття.
Одне відомо: людям літ на сто
Його таланту стачить і завзяття.

Від імені творчих побратимів –
Юрій БЕРЕЗА.

ПРОДОВОЛЬЧА ФІЛОСОФІЯ

Комедія на одну дію

Дійові особи: продавчині магазину «Чесна ціна» Лариса, Анфіса, Ганна і Жанна.
(Магазин розташований у центрі міста.
Дія відбувається після чергового робочого дня).

Лариса. Ганно, ти зачинила двері? Робочий час уже закінчився.

Ганна. Ні. Може, ще якийсь алкаш загляне. Нам же зайва копійчина не завадить.

Жанна. Та вистачить, дівчата, сьогодні вже клієнтів на гроші розводити. На завтра щось лишити потрібно.

Анфіса. Твоя правда. Піду зачиняється.
(Анфіса зачиняє двері. Всі продавчині сідають за крайнім столиком у магазині й починають ділити «чесно зароблені» за день гроші).

Жанна. Ой, дівчатка, я сьогоднішні змагання з чесного обслуговування виграла беззаперечно.

Лариса. Нічого подібного! Пам'ятаєш того інтелігентного чоловіка з чорною валізою, що перед обідом заходив? Так от, я на ньому одному сотню заробила.

Ганна. Що ви мелете?! Та я ж на першому сьогоднішньому клієнту нагрілась далеко за сотню, хоч купував лише кілограм сарделек і пів торгирічної тюльки. Головне, треба вміти мати свій підхід, і тоді буде дохід.

Анфіса. Ганно, ти уже римами розмовляєш. Але це не суттєво. А вся заковика полягає в тому, що я сьогодні цілий день замість трьохсотграмового важеля кілограмового на вагу ставила. Це вам не цукерки на здачу давати і не казати щоразу: «Буду двадцять копійок винна». Хоча саме цією фразою й сама старший доньці дім збудувала.

Ганна. А щоб ти жила на одну зарплату!

Анфіса. Навіщо так проклинати? Краще б сказала, щоб хата згоріла чи дорогу іномарку чоловік розбив на друзки. А то наче постріл у спину.

Ганна. Та я ж пожартувала. Не гнівайся на мене. Краще розпитаємо Жанну, як їй вдалося сьогодні стільки покупців до себе повернути. Липнули, наче мухи на мед, той, що ми вчора цукровим сиропом розбавляли.

Жанна. Своєю чесністю.

(Ганна, Лариса і Анфіса голосно сміються).

Жанна. Не вірите?

Лариса. Звичайно, ні! (Продовжує сміятися).

Жанна. Не обманюю. Я їм казала правду, щоб купували продукти в нашому магазині, бо ми найменше обманюємо.

Лариса. Ти дивись, який підхід винайшла.

Анфіса. Це, колеги, продовольча філософія. Вищий ступінь геніальності. Учїться.

Ганна. Анфісо, а ти цілий день сто грамів клієнтам не доливаєш чи мінералкою розбавляєш і одноразовий посуд весь час миєш, щоб ще раз його продати. Візьми це до уваги.

Анфіса. Можна подумати, що ти каву клієнтам готуєш з магазину, а не свою власну.

Ганна. Досить базікати! Вже о пів на дев'яту. Ділимо наш прибуток і розходимося по домівках.

Лариса. Підтримую. Взавтра нас чекає новий робочий день і нові довірливі відвідувачі. Тим більше, що буде неділя, тому відчинимось на півгодини раніше. Більше заробимо, бо мені ще старшому сину дві ділянки землі за містом купити треба, а меншому – дачу добудувати.

(Лариса, Анфіса, Ганна і Жанна дістають із-під прилавків і кишеней «чесно зароблені» гроші й ділять порівну між собою).

Завіса.

Василь ТИТЕЧКО.

Валерій ЧМІРЬОВ

Рибальські побрехеньки

КАЧКОЛОВЛЯ ІЗ САКОМ

Ловив я якось і в одному цивілізованому ставку. Рибалок – більше, ніж риби. Та ще й не клює. Сиджу на кладці, дивлюсь – поряд в очереті водяні курочки ходять і щось скльовують. А в мене саме спінінг у руках, закинути приготував. Я його тихенько до тих курочок – хльость! І що ви думаєте? Одна так і клюнула смачного хробачка. Я підскі, а вона полетіла. А я на весь берег як закричу: «Під-са-а-а-к!». Чоловіків із п'ять рибалок підбігли з підсаками допомагати, думаючи, що короп великий клюнув. А ця гідроворона колами літає і кричить, кричить і літає. Рибалки за нею почали ганятися, немов за метеликом. Нарешті зловили. Швиденько знайшли казан, обпатрили і поставили варити. Послали гінця і сіли перекусити. Перекусювали з півдня. Одразу стали друзями. Ще, як годиться, тричі гінця посилали. І весь час сміялись, як качку підсаками ловили. Молоді були, дурні. Мені тоді ледве за сорок перевалило. Тепер такого нізащо б не зробив.

Одна подробиця: маленька і зовсім несмачна качечка – а всім вистачило. І всі пішли додому без риби, але задоволені і в доброму гуморі. Та й при зустрічах ще довго згадували ту качколовлю.

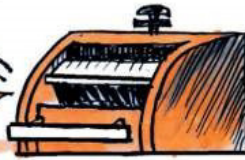
Так що не лише у риби для рибалки щастя.

О. СИДОРКІН.

– Дівчино, вітаємо..! Ви виявилися мільйонним перехожим, який віддав свою кривну гривню моему підопічному жебракові...

НОРОВИСТИЙ ЄВРОБАК

Смітникова пастораль

У Києві з'явилися смітники модерної конструкції...

Ніхто й не вгадає одразу, що це таке. Блищить нікелем, довкола алюмінієва плита... Цяцька! Просто тобі чи то паркова скульптура в сучасному дусі, дивлячись на яку, не добереш, що воно таке, чи то доглянута могила з пам'ятником у дусі радикального євроамериканського авангарду.

А воно й справді пам'ятник, тільки не людині, а черговому мертвонародженому проекту київської влади.

Гладенько було на папері. А в дійсності сталося, як завжди, – чортзна-що... Для задоволення побутових потреб мешканців багатоквартирних будинків у столиці ці нововведення виявилися малопродатними. Як тільки влада прибрала контейнери, євросмітники не пройшли навіть першої перевірки життям! Сміття, якого люди не могли в них пропхнути, вони назад не несли, а клали поряд зі схожими на обеліски урнами з підземними бункерами, як покладають вінки й квіти на могили.

Іще до їх встановлення кияни, як тільки довідалися про плани влади, написали міському голові – голові КМДА В. Кличку і його заступнику з питань ЖКГ П. Пантелєєву колективного листа про те, що конструктивні особливості євросмітника не розраховані на різнокаліберний побутовий непотреб, який виносять мешканці довколишніх будинків, офіси і численні заклади харчування, бо в приймальний отвір розміром 60х60 см дозволяється засунути тільки відходи,

об'єм яких не перевищує 50х50х50 см. Контейнери для цього підходили краще. Члени ініціативної групи киян попереджали, що люди не матимуть, куди подіти негабаритне сміття, і залишатимуть його коло сміттезбірників. А це загрожує виникненням довкола євросмітників стихійних звалищ із притаманною їм антисанітарією...

І не помилилися! Бо народ не помиляється ніколи на відміну від своїх керманчів, які тільки те й роблять, що помиляються.

Це доводить уся вітчизняна історія. А якщо точніше, то історія безперервних помилок її вождів від давнини і до наших днів.

До першого євросмітника на вулиці Прорізній, як мухи на купу гною, одразу злетілися журналісти з телекамерами знімати заступника голови КМДА з питань ЖКГ П. Пантелєєва на тлі смітника, яким той так пишався, так його нахвалював, що мало не обнімався й не цілувався з ним. А от міркування мешканців, які миттю підтягнулися на урочисте відкриття, щоб його зіпсувати, телевізійники і слухати не хотіли, не кажучи про те, щоб їх іще й задурно знімати і випускати в ефір. Кияни хотіли розказати

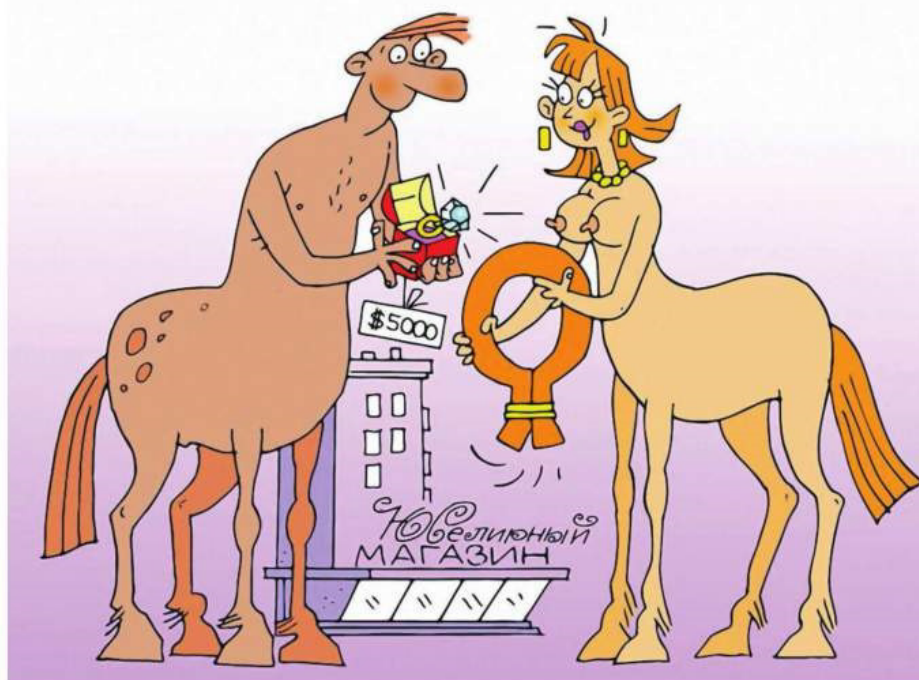
їм страшну правду. Та хто став слухати їхні «страшилки»?

Однак медовий місяць із Європою в авторів цього цивілізаційного прориву тривав недовго. Минуло зовсім трохи часу, і те, що було від самого початку очевидним, справдилося на 200%. Навколо новеньких євросмітників у Києві періодично стали виростати і смердіти купи відходів не гірш, як донедавна вони виростали і смерділи у Львові. Ці київські євросмітники на очах періодично стали перетворюватися на грибовицькі звалища у мініатюрі. Але телевізійники цього не знімають і не показують. Бо картинка не та.

До того ж ці євросмітники виявилися іще й надміру ламкими. Тиснеш ногою на педаль, щоб той слухняно роззявив свою пащу, тиснеш, а вона, клята, не відкривається! Кияни пишуть і телефонують київській владі про це, а вона у відповідь: це мешканці ламають! І ремонтувати не поспішає.

Щоправда, у Києві є один Євросмітник із великої літери, який завжди перебуває в ідеальному стані. Він стоїть перед будинком на розі вулиць Хмельницького і Лисенка, на даху якого звити колись Кличком пентхауз, а на першому поверсі розташований розважальний заклад, як запевняє поговір, друга його дитинства і молодості депутата ВРУ пана Палатного. І мер, мабуть, гадає, що такий порядок скрізь. І нікому йому очі на

Олег ГУЦОЛ

Сатиричні намистинки

СПОКОНВІЧНА ТРАДИЦІЯ

Президент дозволив дурням багатіти думкою.

Викидайте гаманець – користуйтеся сумкою.

ДІЄТИЧНЕ

В нашій кошику споживчій хліб, крупа й таблетки.

Та нитки з пакетів чайних – штопати шкарпетки.

НАДІЙНИЙ ОБЕРІГ

Він ні спеки, ні податків не боїться й грама, бо від сонця та фіскалів рятує Панама.

БЕЗВІДМОВНЕ

Щоб в ЄС в'їздити без візи, без проблем і надурняк, досить в паспорт записати замість прізвища – «кругляк».

Володимир ЖУРБА.
м. Київ.

правду відкрити.

А тим часом дивіться на фото і готуйтеся: євросмітники йдуть і до вас! Їх у столиці заплановано встановити аж 100 штук. Але це тільки початок. Не приведи Боже, приклад столиці почнуть мавпувати обласні центри, а тих — районні, а потім і до сіл дійде... Потонемо тоді у смітті! І такий сморід піде, що не порадіємо! На весь світ!

Та не переживайте ви так, це ми вас тільки лякаємо. Влада подбала вже про все. Щоночі велична білосніжна машина, схожа на морський круїзний лайнер, наповнений киянами євросмітник з землі вийматиме і забиратиме, у яму ж ставитиме такий самий, а потім із машини виходитиме геройський роботяга із дипломом про вищу освіту і очною аспірантурою за плечима, який вручну перекидатиме у кормовий люк усю величезну купу сміття, навалену поряд. І на ранок знову тут буде чисто!

Правда, після кожного приїзду такої казкової машини на асфальті залишається смердюча твань. Це токсичний інфільтрат, що виливається чи то з машини, чи то з контейнера, змивати який ніхто в столиці й не думає, крім природних атмосферних опадів. Смердить він у спеку так, що й мертвий оживе.

Отак у Києві втілюється європейський

спосіб життя. Отак і впроваджується передова європейська смітнкова культура...

Євроскептики (побий їх грім!) вважають, що такі євросмітники можна ставити хіба що тільки в зонах відпочинку чи закладах

харчування для накопичення паперового й пластикового посуду, а не в місцях постійного проживання людей у багатоквартирних будинках. І нетактовно підраховують, хто й скільки на цій дурні «заробив» у Києві за рахунок міського бюджету за придбання і встановлення 100 непотрібних євросмітників. А от єврооптимісти від влади ставлять їх скрізь, де тільки можуть. І грошей на це вони не жалкують. Вважають, що чим більше буде у столиці євросмітників, тим скоріше прийде до нас і Європа з інвестиціями, коли це побачить.

За статистикою, кожен українець виробляє на добу 1 кг побутових відходів. Але після появи у столиці євросмітників так далі тривати не може! З побутовими відходами слід покітчити раз і назавжди. Бо це не патріотично! Ставлячи євросмітники, мер Києва разом зі своїми сподвижниками твердо, видно, розраховували, що в столиці люди мешкатимуть винятково як духовні безтілесні істоти, які не вироблятимуть ніяких побутових відходів...

Але грішні кияни вкотре їх підвели. Не оцінили, бачте, високих поривань своїх поводити, які сплять і бачать, куди б іще витратити гроші зі столичного бюджету...

А від себе додам лише єдине: біда, коли за справу, не вивчивши реалій, беруться наші хатні євроінтегратори. З їхніх євромарень завжди виникає як не якась чергове єврокроковопускання, то якась чергове євронеподобство, як не якась євронедолугість, то вже точно наша рідна, знайома до болю українська беліберда.

Одним словом, як сказала б незабутня Проня Прокопівна, «шкандаль» з тими євробакаками на всю вулицю, на увесь Київ. Добре, хоч не на всю Європу, який до наших «європочинань» і діла нема...

Тарас КІНЬКО,
сміховий префект по м. Києву.

ВАЖКИЙ ВИПАДОК

Розглядається справа у суді.

– Шановна, у протоколі сказано, що ви протягом одного дня наїхали на чотирьох пішоходів.

– Неправда! Тільки на трьох!

– Але у протоколі сказано – «на чотирьох»...

– Річ у тому, що одного дурня я переїхала двічі...

НІЧОГО ДИВНОГО

Після операції, що проходила під загальним наркозом, хірург розказує пацієнтові:

– Операцію ви перенесли добре. Але перед нею проводили себе дуже погано: кусалися, дряпалися, кричали, а ваш приятель, що лежить на сусідньому ліжку, був ще агресивнішим.

– Нічого дивного, лікарю! Адже ми з ним прийшли в клініку мити вікна...

ЧИМ ГАЛЬМУЄШ?

– Ти навіть собі не уявляєш, як важко бути шофером: однією ногою – в машині, а другою – в могилі...

– А якою ж ногою ти гальмуєш?..

БАЛАКУЧИЙ

– Лікарю, допоможіть мені. Мій чоловік розмовляє сам з собою.

– Ну й що? У наш нелегкий час це не рідкість.

– Я розумію. Але річ у тому, що він розмовляє сам з собою по телефону.

СТАРИЙ СПОСІБ

– Чому такий сумний?

– Зуб замучив.

– Так сходи в поліклініку і вирви.

– Не можу, боюся...

– Тоді старим способом: прив'яжи до зуба нитку, а інший кінець – до вагона. Поїзд рушить і зуб вилетить.

Через кілька днів приятелі зустрічаються знову. У хворого немає половини зубів.

– Невже вагон усе висмикнув?

– Навпаки. Коли поїзд рушив, я уперся ногами у шпали... і відірвалося шість вагонів... А зуби вибив машиніст.

ПРИЧИНА

– Миколо, бачив учора, як ти їхав на своїй «Таврії». Тільки чому під час руху вона так дивно підстрибувала?

– Та то на мене гикавка, було, напала...

Повідомила Лариса ЛЕГКА.
м. Жмеринка Вінницької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Інспекторе, вибач, життя таке, що вареники вже не літають!

ТИ Ж КАЗАЛА...

Пісня Пу, мелодія українська

Ти ж казала: «В понеділок
Уладнаєм кожне діло.
Я дзвоню, а у відповідь
Із Майдана шлють привіт!»

Приспів:

— Ти ж мене підманула,
Ти ж мене підвела,
Ти ж мене, Україно,
З ума-розуму звела.
— Я ж тебе підманула,
Я ж тебе підвела.
Ти до мене сам, москалю,
Прилипаєш, як смола.

Ти ж казала: «У вівторок
Ми великим договором
Скріпим „таможний союз“,
Але вийшов знов конфуз».

Приспів.

Ти ж казала: «У середу
Будем святкувати перемогу,
Перемогу над ЄС,
Навпаки ж пішов процес».

Приспів.

Ти ж казала у четвер:
«Буде все, як дотепер —
Дружба братська і велика»,
А отримав дулю в пику.

Приспів.

Ти ж казала у п'ятницю:
«Краще у руках синиця...»
Тепер НАТО — журавля
Хочеш мати без Кремля.

Приспів.

Ти ж казала у суботу,
Що на водку знімеш квоти.
Пишуть скарги навіть діти,
Бо нема чого вже пити.

Приспів.

Ти ж казала у неділю:
«Буде спільне новосілля
Двох на газовій трубі».
Та лишила всю собі.

Приспів.

Аркадій МУЗИЧУК.

ІЗ ПОЧУТОГО НА МАЙДАНІ

Янукович робив нам руськовізацію,
От і потрапив у каналізацію.

Андрій МЕЛЬНИЧУК.

«РУССКИЙ МІР»

«От Рас-путіна до два-с-Путіна
Ніть історії перепутана»...

«Два-с-Путін і свійний поп Кірілла»,
Не пхайте краще в Україну рила!

Сергій КОВАЛЬ.

Повернулись до рідної гавані,
До Росії — країни чудес!
Тільки замість небесної манни
У «Кримнаші» — каміння з небес.

Шукають кримчани, шукає поліція,
Знайти обіцяють у кримській столиці.
Шукають марно... Й не терористів,
А сім мільйонів примарних туристів!

На честь героїв, хто душу віддав
За «Руский мір» в бою з «ворогами»,
Вічний, незгасний вогонь запалав...
У печі — під казанами!

Війни, репресії, вождь-людоджер
Знищили кращих людей в Єс-єс-єр.
Росія ж тепер генофонд «виправляє»:
Всю гідь на Донбас на забій посилає.

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

«ЛЕНТА ЗА ЛЕНТОЮ...»

(Інтерпретація
повстанської пісні)

Вже вечір вечоріс...
А прилад є нічний!
Поганці лизуть змієм —
Косити їх почни!

Приспів:

Лента за лентою
Набої подавай!
Москва і агенти
Уже дістали вкрай!

Коли ж ворожий постріл
Жнива зупинить ці,
Прийде дівча на пост твій
З аптечкою в руці.

Приспів.

Якщо ж упав ти, може,
Візьме вона приціл,
І хай їй допоможе
Архангел Михаїл!

Приспів.

Микола ЦИВІРКО.

перець

на передовій

Олексій КОХАН

Анатолій ГАЙНО

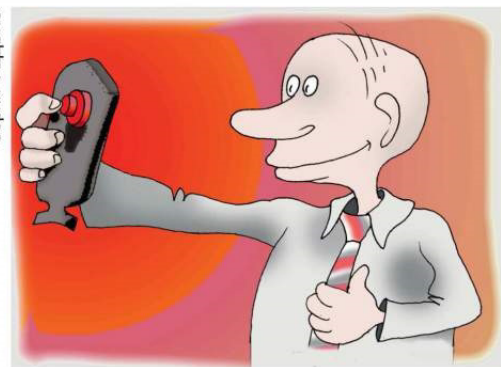
— Ну як там, любя, війна ще не скінчилася?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Не так тієї воріженьки, як добрії люди...

Сергій ФЕДЬКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Я ополченець із Тамбова!

Микола КАПУСТА

Страшне перо не в гусака...

«Сьогодні кіна не буде, повідомимо додатковий день. Кінщик на випасі, на толоці. Разом зі стадом худоби».

Оголошення.

«Кубічний метр – то національна міра Куби по наповненню кубічної посудини».

Із відповіді на тест.

«Наш бувший сільський бригадир записався закривати декому трудовий наряд по підвищеному тарифу: налив йому чарку – маєш 31 робочий день у лютому. Але бухгалтерія заваляла ту бригадирову роботу».

Із заяви.

«Молочарня – зливний пункт – у відпуску, бо корови на розтелі».

Оголошення.

«Пояснюю: трохи вплив цукрової гички, привели додому. Жінку бив, не пам'ятаю. Точно знаю, що крутилась голова, як вона вдарила. Най пояснює і тягніть її до закону».

З пояснювальної записки.

«Недоважування не признаю, товариші по перевірці. А як було, то розбирайтесь з вагою».

З виступу на засіданні ревізійної комісії.

«За світловий день тракторист Михайло втяв норму твердо, зігнав зернову площу».

Із допису до районної газети.

Переписав Богдан **ЛАДАНАЙ**.
с. Містковичі Самбірського району
Львівської області.

Будьмо здорові!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Все, рідненькі! Лікарню закрили — домашній лікар я тепер: вдома сиджу.

Годувати горобця
Не затратна справа.
Та не вистачить пшонця,
Коли їх – орава.

З горобця сміяться гріх,
Та у цім безмір'ї
Любить він творити сміх,
Як артист у пір'ї.

Кіт печалився цілий рік:
– Горобець із лап утік...

Горобець влетів у дім
(Пирогі пекли у нім).
Роздививсь і, звісна річ,
Курс в розтоплену взяв піч...

Горобець сховавсь під віз,
Бо вітрисько дощ приніс.
І сказав тоді пихато:
– А могли б подати й авто!

Почувши мудреця:
«Ума – як в горобця», –
Підстрибнув горобець.
– Усім я – за вірець!

Горобець на смітнику
Здибав мишу говірку.
Він: «Цвірінь!», –
А та в одвіт –
Писку аж на цілий світ!

Горобець по блату
Ляпнув на маківку
Тому депутату,
Любить що готівку.
Той як заголосить:
– Надірвеш ще пупа!
Натякати досить,
В мене грошей – купа!

Тріснувся в шибку горобець:
– Ну і вікна, хай вам грець!

Особини крилаті –
Сорока та ворона –
Вмостилися на хаті
Недоброго Мирона.
А на сільраді зрання
Сів горобець на чати,
Де не одне питання
Змогли зацвірінчати.

Горобець – персона вредна:
Не минає колосків.
Та знайти ще конкурента,
Щоб так нищив шкідників!
Знають правду цю безцінну
І китайські спецорли,
Горобців котрі в країну
Ешелонами везли.

Почувши мудреця:
«Ума – як в горобця», –
Підстрибнув горобець.
– Усім я – за вірець!

Горобець на смітнику
Здибав мишу говірку.
Він: «Цвірінь!», –
А та в одвіт –

Горобцю курча сказало:
– Я ніколи не літало.
Будь інструктором моїм –
Забезпечу тебе всім.
А пройду аероклуб –
Із тобою візьму шлюб!
Горобець питання зняв:
Пропозицію прийняв.
І курча уроки мало,
Поки куркою не стало.
Ну а потім курка ця
Задовбала горобця.

Горобець упав із ганку
На загублену рогатку:
– Ти поглянь, а штука ця
Може жити без стрільця!

Юрій БЕРЕЗА.

– Тобі, Миколо, лікуватись треба! – кинула на прощання дружина і, грюкнувши дверима, подалась до мами.

«Справді, щось зі мною не те, – думав безсонної ночі Микола Буркун, крутячись у незвично просторому подружньому ліжку. – Дратівливий став, на людей кидаюсь. Он навіть рідну Галю перегадкавав...».

Останній аргумент був настільки вагомим і переконливим, що наступного ж ранку Микола подався до Юрка, колишнього однокласника, а нині місцевого медичного світила.

Юрко тихим лагідним голосом ставив Миколі різні запитання, поцокав його молоточком по колінах, поколов у різні місця чимось гострим і, нарешті, виніс вердикт: «Когнітивний дисонанс...».

– Ні, ні, це не смертельно! – додав він, глянувши на зблідлого Миколу. – Це й не хвороба навіть. Просто стан людини, який кажуть, наприклад, що в чарці чиста як сльоза горілка, а там – вода, ще й смердюча. Не всяка нервова система таке витримає. Хочеться привести те, що чуєш, у відповідність до того, що знаєш чи відчуваєш. Тож один починає

вважати, що в чарці й справді горілка, другий випліскує цю «горілку» у писок брехунові, а третій узагалі перестає слухати, що йому кажуть. Пам'ятаєш, як у школі бешкетував на уроках історії, а на перервах вибивав брехливість з Олега? То ти так боровся з когнітивним дисонансом. А зараз саме вибори наближаються, з усіх боків брехні залунали, а в писок затопити – руки короткі. От ти й зриваєшся на тих, хто попадеться.

– Що ж мені тепер, у політики йти?

– Навіщо ж так одразу – у політики? Є менш радикальні засоби. Перш за все – ніяких газет! По телевізору дивись лише... ні, краще взагалі нічого не дивись. Свіже повітря, вітаміни – і все як вітром здує.

Микола виконав Юркову пораду і перестав читати та дивитись навіть прогноз погоди. Та скоро виборчої агітації стало затісно у газетах та передачах і вона вихлюпнулась до пивниць і кирилок. Довелося кинути ще й шкідливі звички.

Невдовзі Миколіним співробітникам стало не вистачати перекурів для з'ясування, яка брехня має більш сором'язливий та пристойний вигляд, і Буркун перевівся в кур'єри. Але тут виборчі перегони вийшли на фінішну пряму, і в міському транспорті завирували дебати такої напруженості, що навіть в автобусах зашмерділо озonom та горілою ізоляцією.

Микола кріпився, вмовляючи себе, що терпіти залишилось уже недовго, але якось не витримав і вставив в обговорення питання, чий байки поживніші і від яких обіцянок більше радості. На найближчий зупинці непримиренні опоненти спільними зусиллями викинули Буркуна з трамваю, після чого він пішов на лікарняний і останні передвиборчі дні провів на дивані, вивчаючи «Книгу про смачну та здорову їжу».

Може, це читання, а може, закінчення виборів вплинуло на Миколу так позитивно, що Галю після чергового раунду телефонних переговорів майже схилилась до думки, що час уже й повернутись... але тут стартували нові виборчі перегони.

Буркун не став чекати сказу. Залишивши дружині квартиру, він спакував валізу і купив квиток до Кокосових островів. На вечірці з нагоди від'їзду Юрко, що мав у школі п'ятірку з географії, зробив останню спробу відмовити Миколу, розповівши, наскільки далекі тамтешні жителі від цивілізації. Такі далекі, що місцевий царик із племінною старшиною, та й навіть пересічні остров'яни ще й досі не гребують людським м'ясом. Але це не лише не злякало Буркуна, а навіть зміцнило його рішучість:

– Хоч наостанку поживу в країні, де любов до людей не викликає жодного сумніву!

З цими словами Микола перехилив «на коня» і, махнувши рукою заціпенілим друзям, подався в невідомі краї.

Кокосові острови дуже рідко потрапляють до новин. Майже рік тому на одному з каналів промайнуло коротеньке повідомлення, що на їхньому шельфі знайшли нафту. Минулого місяця в парламентській газеті на чотирнадцятій сторінці була малесенька замітка про те, що в Кокосії відбулись перші в історії демократичні вибори.

Але сьогодні майже всі канали приділили увагу небаченій політичній кризі в молодій республіці. Президент і парламент Кокосії в повному складі подали у відставку після виходу куховарської книги якогось Миколі Буркуна. Називається вона «Політична кухня. Сто вишуканих страв із народних обранців».

Сергій ПАЛЬЦУН.

Сторінка для дітей

Малюнки Олексія КОХАНА

Вчора радіо у лісі
Повторило разів вісім,
Що у кізки Магдалини
Завтра свято — іменини,
І запрошують усіх —
І великих, і малих.
Як почула це лисиця —
За гостинцем — до крамниці.
Тільки вибігла звідтіля,
Підкотив автомобіль,
Сіла вся сім'я в один —
Мама, дочок п'ять і син.
За кермом був тато Лис.
Слідом їхав критий віз,
А у ньому стільки кіз,
Що колеса аж рипіли. —
Кози в ньому так сиділи,
Що ніхто не бачив їх,
Лиш звисало десять ніг.
А тягнув той довгий віз
Кінь із іменем Маркіз
А позаду сторож Пес,
Біг, неначе він — експрес.
Музикант, старий Баран,
Віз на тачці барабан.
Троє сірих зайченят
Осідлали самокат.
А позаду Вовк убогий

Шкутильгав на ліву ногу,
Мотоцикла ніс на спині:
Проколов обидві шини.
В розмальованім фургоні,
Що тягнули троє Поні,
На сидіннях — троє Білок,
А позаду них сиділо
Вдвічі більше їжаків,
Втричі менше Борсуків,
Стільки ж бігло Лосів поруч,
І Оленів два ліворуч.
Під замками у секреті
У старій-старій кареті,
Що скрипіла на весь ліс,
Що подарунки Ослик віз.
Лев на власнім вертольоті
Був високо у польоті.

...Підкотили екіпажі,
І Козел-господар зразу
Заходився рахувати...
А гостей було багато!
Полічив хвости і роги,
Потім вуха, потім ноги,
Потім... все це переплутав.
Став і мекає: як бути?
Скільки ж бо гостей усіх —
І великих, і малих
З'їхалось на іменини
До кізоньки Магдалини?
Хто Козлику допоможе,
Полічити гостей зможе?
Хто?

Аркадій МУЗИЧУК.

Мій маленький братик
Дуже любить спати.
Спить і їсть, їсть і спить.
І ні слова, все мовчить.

А йому нема ще й року.
Ото буде нам морока,
Коли виросте мій братик —
То ще більше буде спати.

Думаю, не випадково
Він не каже ані слова.
Бо прикинувся мовчуном
Й насолоджується сном.

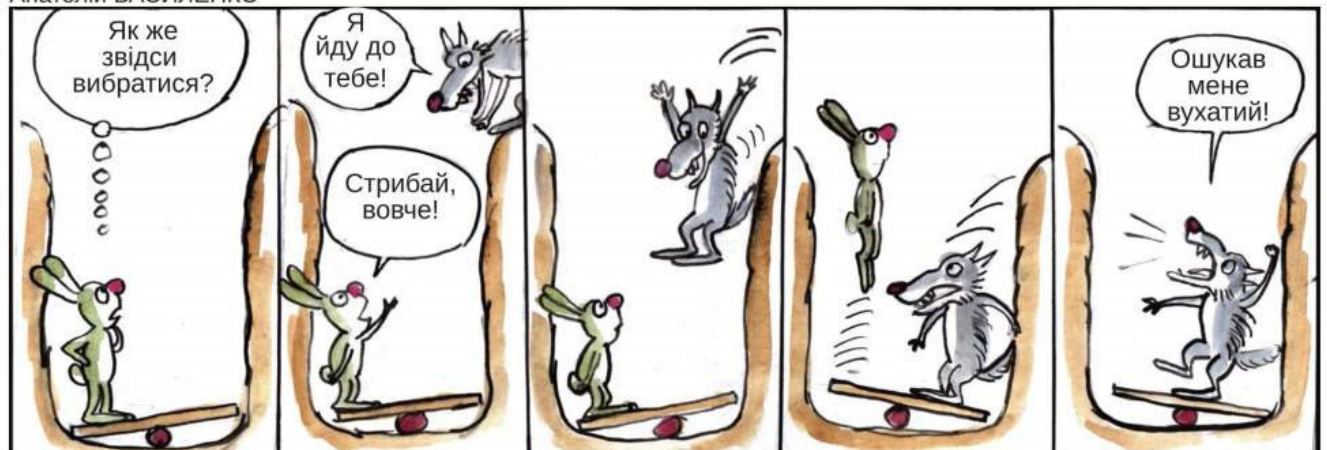
Значить, справа у мовчанці.
Перевірю завтра вранці.
Теж прикинувся мовчуном.
Нехай будять всі гуртом:

Дід, бабуся, мама, тато,
А я буду міцно спати.
Ні, робити так негоже,
Бо проспав сніданок можу.

Ось такі турботи маю.
Що робити — сам не знаю.
Чи будить сплюху щоразу,
А чи спати із ним разом?

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА

Аркадія Музичука

відомого поета, публіциста, кіносценариста,
лауреата премій ім. Степана Олійника,
Наталі Забіли, В'ячеслава Чорновола,
сміхового префекта ПЕРЦЯ

ОЛІГАРХ У ПЕКЛІ

В пеклі опинився
Олігарх крутий.
І умить з'явився
Чортик молодий.
Блиснув із-під лоба,
Аж вогнем облік.
– Ти чого із гроба
Передчасно втік?
Ще не закипіла
В казані смола,
Це ж тобі не вілла
На краю села.
Олігарх регоче:
– Слухай-но, братан,
Персональний хочу
Мати тут казан.
Приватизувати
І в оренду здать.
Щоб до рук прибрати
Всю чортівську рать,
Геть усю обслугу.
Скільки в ній чортів?
Ну, скажи, як другу...
Чортик аж присів.
– Ти або з агентів,
А чи з НАО?
Ще таких клієнтів
В пеклі не було.
– Дать на лапу можу! –
Олігарх своє. –
Я давно безбожник,
То ж кажу, як є.
Чортик брови хмурить,
І хвостом маха:
– Хто ти є в натурі?
– Кличка моя – «Хам».
– Де пахан-начальник?
Президент чи хто?
– Він в печерах дальніх,
Кілометрів сто.
– Ресторани, бані,
Казино – де тут?
– Теж в печерах дальніх,

Царськими їх звуть.
– Царськими, говориш? –
Аж підстрибнув «Хам». –
Слухай мене, кореш,
Півказни віддам.
Забезпеч мобілку,
Я ж тут майже свій.
Виведи на стрілку
З паханом мерщій.
З ним я побазарить
Хочу тет-а-тет,
Від куми Варвари
Передасть презент.
Я ж не на халяву.
Я ж крутий пацан.
Не гоню муляву,
Як продажний пан!
На печері царські
Маю теж права,
Бо потреби барські
Я успадкував.
Ще на світі тому –
В царським жив селі.
Там лишив хороми,
А тут що, в смолі,
Блін, кипіти вічно?
В казані на трьох?
Не демократично!
Я є «Хам», не лох!
Скаржитися буду!
Це ж політтерор!
Подаю до суду!
Де тут прокурор?
Вийшли два амбали,
Чи, точніш, козли,
І в пекельну залу
«Хама» повели.
Там уже шкварчала
В казані смола.
Олігарха ждала
З царського села.

Аркадій МУЗИЧУК.

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ
ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донеччанина, а нині
смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2017-го.

ПРОЗРІННЯ БАЛУВАНОГО «ГЕНЕРАЛА».

Недовго тривала безхмарна насолода «громадянством ДНР» у московського клоуна Нікіти Джигурди.

Базарний очільник «ДНР» Александр Захарченко, судячи з усього, остаточно вибився із сил після занудно-бюрократичних клопотів на ниві паспортизації місцевих баранів і ударної «націоналізації» чужого майна. Трохи очуняв, попарився в сауні, перебороров абстинентний синдром і несподівано адміністративно «прозрів».

«Сьогодні я підписав «указ» про позбавлення «громадянства» Нікіти Джигурди... Сталася помилка, ми її усунули», – заявив ветеран і теоретик сідничної війни.

«Лідер держави» у цій ситуації сприймається зовсім не по-«генеральськи», а досить легковажно. Як та балувана Галя з популярного анекдоту. Із таким жорстким підходом до паспортизованих «молода республіка» може взагалі залишитися без «громадян». А втім, у цього ринкового хлюста залишиться шанс уперше в житті прийняти по-справжньому мудре рішення: заявити перед московськими телетроглодитами напередодні свого переміщення в українську буцегарню: «Я підписав «указ» про припинення авантюри під назвою «ДНР». Сталася помилка, я її усунув».

РОКУ 2017-го.

ГАЗЬКА ЩИРІСТЬ ПУТІНА, АБО «ЗАБУТИ ВСЕ!»

За старою чекистською традицією, президент Російської Федерації Володимир Путін нічого не говорить на публіку просто так. Ось і недавні одкровення ВВП про далекі роки своєї юності нагадують чергову фірмову багатоходівочку.

Під час засідання Російської спілки промисловців і підприємців Путін несподівано згадав про школу.

«Це я так написав, як курка лапою – сам не можу прочитати, як у школі», – сипнув дотепом автор безсмертного афоризму про бойовий сортир.

Питається, якої бенері господар Кремля почав згадувати травматичні для його психіки дитячі комплекси? Вочевидь після наглої смерті Чуркіна Путін здійснює секретну операцію під назвою «Забути все!», котра нагадує прелюдію до одного важливого суду.

Вже чітко уявляється сцена через кілька років у Гаазі.

– Підсудний Путін, чи визнаєте ви, що підписали указ про анексію Криму?

– Ваша честь, не можу знати! Щось написав, а що саме, нині не здатний прочитати – це в мене ще зі школи. Це не я накоїв, а швидше, Дімон, пробачте, Медведєв. Але ми його не вберегли...

(Далі буде)

Душ Шарко... за комір, або Закарпатські парадокси

...Добувся до Міжгір'я, вийшов з маршрутки, на автостанційному пероні зупинив першу-ліпшу місцеву жительку.

Питаю:

– Скажіть, ваша ласка, як до санаторію?..

– Ой!.. То ви – відпочивальник!.. – жваво озвувалась літня тітонька. – Вам до якого?! У нас цього добра повна жменя!.. І профілакторії, і бази, і...

– Та мені, – кажу, – отой, що...

– Ну, до села Сойми, – поправляючи хустку, перебила жінка, – я вас точно не пошлю... Там ще за Союзу – йой! – мінчормет, що у Москві отаборився, санаторій-профілакторій для своїх мурував... Моє батьківське обійстя та людям хати під той курорт ще тоді бульдозером повигортало... А майстровиті їхні – йой! – як хорохорились, чисто вранішні півні!.. Збудуємо, обіцяли, тутки комплекс-писанку, круглий рік у кришталевих ваннах курортникам спина мозолитимете, на сто років вам робочі місця забезпечимо... Та де ж воно усе?!

Потім, опісля перестройки, на тому курорті, кажуть люди знаючі, об'єднання «Волинськхліб» наче трохи герувало... Не відаю, що з тими волинянами згодом приключилося, тільки ніхто і дотепер не знає, кому цей курортний рай, що над селом тридцять років височіє, належить... Тричі його вже грабували і тричі, кажуть, чиясь рука його з руїни підіймала... А робочих місць для місцевим як не було, так і досі... солодкі обіцянки рукавом утираємо!

– Та мені, – кажу, – вибачайте, до санаторію «Верховина» якось добратись...

– Йой! Ну ви, бачу, і встромили ногу в колесо!.. За що вам таке лихо?! У мене там знайома донедавна ще працювала... А втім, очі є, самі все побачите... Оно якраз і маршрутка їхня, санаторійна, підходить!.. Біжіть!.. – і вже у спину горянка-балакунка гукнула. – Тільки вона вас до самої «Верховини» не допне, за кілометр, біля заправки, висадить...

...Що ж, те, що я побачив, вразило навіть і мене... Вже бувало, як кажуть, у бувальця чоловіка.

Найперше, що впало у вічі, так це цілком занедбана будівля самого санаторію. Таке враження, що за шістьдесят останніх років «Верховини» не торкалась жодна будівельна

рука. Все ж інше – то звична ілюстрація до процесу перманентної руйнації...

Скажімо, запасний вихід у спальному корпусі санаторію, де лікуються люди явно не з багатирським здоров'ям – а це колишні чорнобильці та нинішні воїни АТО – забитий наглухо. І це, зважте, у той момент, коли жаклива трагедія із одеським дитячим табором «Вікторія», у якому в полум'ї живцем загинули діти, сколихнула всю країну... Та, видно, інформація про цей випадок для деяких із контролюючих служб на Закарпатті так і не дійшла.

Дивує й те, що в санаторії нема доступу до Інтернету, хоча у кабінеті 37-літнього директора Василя Івановича Попелича він є і досить справно, без «глюків» та «зависань», з'єднує свого користувача із усією планетою.

Культурної програми, як і самого завклубом, до речі, у санаторії також немає, а сам культурний осередок перебуває у такому жалюгідному стані, ніби ним прокотилась лиха навала самого хана Батия.

Телебачення в санаторії хоч і вважається кабельним, та показує воно чортзна-що, основних каналів у його програмі явно немає. Подейкують, що цим теледивом керує якийсь штатний шофер, а за сумісництвом ще й електрик та телекомунікатор – якийсь-такий Василь Васильович.

Слід сказати, що в літній час у санаторії відпочивали учні однієї із закарпатських шкіл-інтернатів.

Так ото ж... Після того лагідного «дитячого» відпочинку один із корпусів оздоровчого закладу надійно виведено з ладу: вибиті вікна і двері, замки скрізь потрощено. Хоча, згідно із законодавством, прибирати руїну має та організація, котра спроваджувала вихованців

інтернату на «заслужений» відпочинок, тобто в цьому випадку обласний департамент освіти. Але місцеві пани-освітяни набрались десь такого олімпійського спокою, що вже кілька місяців керівництво «Укрпрофоздоровниці» ніяк не може до них достукатись... І виставити рахунок за плідний бешкет...

Та найбільше пригод та несподіванок чекає у санаторії на тих, хто полюбляє вечірні прогулянки перед сном. Жодні вуличні сходи тут ніде не освітлюються. Суцільна темінь поглинає, що називається, «всіх і вся», тож адміністрації санаторію може сміливо вносити до переліку додаткових послуг ще й прокат ковніжок та костурів для травмованих відпочивальників.

Зате добре може проявитись в очах тому, хто наважиться до своїх лікувальних процедур долучити ще й таку позицію, як Душ Шарко. Ця водна опція, здається, тут чи не напругу під'єднана до електрощитової всього санаторію. Струмом, гарантуємо, лупоне так, що електрична дуга, що на мить спалахне в очах реципієнта-відпочивальника, має запам'ятати останньому на довгі десятиліття... Та й потім, ожиріння після запаморочливого стресу вам також не загрожуватиме...

Хоча було б значно краще та ефективніше, якби цей щедрий і високовольний душ для схуднення Шарко та проливів праведним гнівом комусь... за комір. Хто за своїми обов'язками має наводити хоч якийсь лад у курортному господарстві Закарпаття, цієї справді неперевершеної перлини здоров'я...

Замість того, щоб по всіх кутках хвалитися, що у селі Карпати Мукачівського району таки є санаторій із такою ж екзотичною назвою — «Перлина Закарпаття», бачте...

Хоча від тієї перлини, якщо вірити людям авторитетним, на сьогодні залишилось хіба що поле елітних бур'янів, позаяк судова тяганина навколо майнової належності цього санаторію, що був улюбленим місцем відпочинку ветеранів-чорнобильців, тягнеться вже десятиріччя...

Ось такий курорт!.. Йой!..

Сергій КАМ'ЯНОБІДСЬКИЙ,
спец. кор. журналу
«Перець. Весела республіка».
Закарпатська область.

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

Володимир СОЛОНЬКО

ОДА ЧИСТОТІ

Ах як обридло, прям-таки дістало
Оце нікчемне, збочене життя:
Лайна багато, щастя зовсім мало,
Навколо тільки гавкіт і виття.
Ну а душа – ця ластівка поета –
Так рветься просто в сині небеса!
І що робити чуйному естету,
І де та яснозоряна краса?
Ну а душа? Душа бажає сяйва,
Цнотливої п'яної чистоти,
Пахнучої, мов пелюсточки мальви,
Палкої, неземної висоти!
Ну а душі так хочеться пірнути
У срібно-кришталевий хоровод,
І хоч би на хвилиночку забутись
В незайманому вирі дивних вод.
Я знаю, де та мила незорість,
Порівняно дешева й золота.
Синонім їй – незвідана прозорість.
«Поліська особлива». Чи проста.

Гнат ГОЛКА.
м. Луцьк.

Валерій ЧМІРЬОВ

Про що можуть вести мову двоє чоловіків після четвертої чарки? Про все що завгодно! Уявіть собі двох таких суб'єктів довгого грудневого вечора, коли роботи по-господарству менше, в одній із кнайп. Не випихов – це відразу помітно по охайному вигляду і по інтелігентній мові.

Такі «точка», схожі з тією, в якій я працюю офіціанткою, схожі між собою, як дві краплі води. Невиблаглива публіка, скупенький сервіс... Ось і у тих двох – у тарілочці залишки лимона, в келишках ще щось булькає. Чоловіча ідилія, коротко кажучи. Додому квапитись іще передчасно, все одно наганяй від дружини отримувати. Тож і сидять у теплі, тихенько гомонять, до традиційного «ти мене поважаєш?» ще далеко... По щоді одного з них, довгов'язого в окулярах, раптом пробігла скупа сльоза. Це дало привід іншому – кремезному, широкоплечому й вусатому, трохи молодшому дядечкові – змінити тему:

– Що ти, Петре, зажурився? Не переймайся так, краще мене послухай.

– Якщо ти, Зенику, знову розповідатимеш про своїх кролів, то краще не треба. Наслухався по саму зав'язку. Ліпше давай на коня – і в сім'ю. Дивись, уже десяту прокалатало.

– Та ні, оце подивився на тебе і згадав одну річ, про яку ще нікому не розповідав. Але тобі, як на сповіді, все викладу. Не знаю, що я за мужик такий тонкосльозий.

– Це як?

– А так, розповім – не повіриш. Біль різноманітний терпітиму, роботи важкої не боюсь, а стану дивитися дитячий мультфільм разом зі своїми «спиногризами» – реву, слізьми обливаюся...

– Та не може цього бути!

– Думаєш, я вигадую? Аніскільки, – оповідач зітхнув, зім'яв цигарку у попільничці і, випустивши кілька диму, продовжив. – Кілька років тому помітив за собою дивну рису. Як тільки демонструють по телевізору «Дюймовочку», «Попелюшку», «Дванадцять місяців» чи подібного сюжету фільм, неод-

мінно плачу. І нічого з цим вдіяти не можу. Христинка у такі моменти завше казала: «Наш тато знову сльозу пустили. Йому так Попелюшку шкода...». Тепер подорослішала і старається не звертати на це уваги. Я вже не знаю, що робити...

– Почекай, почекай, як це розуміти: плачеш?

– Нормально, я ж розповідаю. Стримуюся, витираю обличчя, а сльози котяться горохом – не спинити...

– Ну ти, старий, загнув! Може, випив зайвого, скажи, – Петро іще хотів щось сказати якнадошкульніше, але, поглянувши Зеникові у вічі, осікся.

– Я тобі, як найближчому, свою таємницю розповів, а ти ображаєш. Невже не віриш? Чому жінки плачуть, коли треба їй не треба, а нам, чоловікам, що, забороняється?..

– Та погарячував я, пробач, – перебив, щоб попросити вибачення, Петро.

– Пусте, не вперше. Я просто зрозуміти хочу. Чому на екрані добро завжди перемагає зло? Попелюшці, Дюймовочці врешті-решт таки усміхається доля. От саме у такі моменти і найважче мені. Всередині щось так сильно стискається – ось-ось розірветься. І вибухає! Плачем. Рясним-рясним і безневинно щирим. Не повіриш, надзвичайно легко стає на душі – не передати. А сльози не печуть, навпаки, це сльози перемоги. От тільки соромно. Не можу пояснити дружині, чому плачу. Як таке обгрунтувати? Попелюшку з Дюймовочкою шкода? Авжеж, тільки надто незрозуміле це почуття.

– На що все-таки ти, Зенику, натякаєш? Змучився вже тебе слухати. Повір, інший на моєму місці лише посміявся б. А я ні. Співчуваю, бо знаю тебе багато років.

– От-от. Згадай-но, чи колись я не виконав обіцяного? Так, не можеш, бо не було такого. А скільки разів я підводив свого ближнього чи борг який вчасно не віддавав?..

Петро лише щось бурмотів, підтакуючи, а Зеник говорив далі:

– Також не можеш згадати. Скажу я тобі – ніхто не може дорікнути мені ні в чому. Тому я міцно сплю і виглядаю нівроку, кров з молоком. Сльози мої не знічєв'я. Тому що в житті зовсім не так, як у казці чи кіно. На жаль. Реалії суворіші. Згадай лише, скільки довелося мені натерпітися тільки тому, що хтось зухваліший і нахабніший, а я довірливий і беззахисний. Ось де собаку зарито! Тому й плачу, що прожив на світі стільки років, а з несправедливістю стикаюся ледь не щодня. Й доbitися правди не можу ніяк... От і зараз так розчулився, що...

Петро не дав доказати, поклав руку Зеникові на плече і мовив:

– Нема чого нуні розпускати. Ти все правильно говориш. Але будь простішим, казав тобі не раз, буде ще і на нашій вулиці свято. А те, що плачеш нишком, не біда, аби пики своїм кривдникам не бив.

Обидва чоловіки раптом встали і вийшли на вулицю. Про що вони далі вели мову, залишається тільки гадати. А мені все стало зрозуміло. Ось виявляється, які вони, чоловіки. Дивні та суперечливі створіння. Сильні й водночас тендітні, ніби кришталі. Ладні захистити і водночас самі потребують захисту та делікатності. А мій Славко інший? Може, також уміє плакати, як цей незнайомий Зеник? Не тому, що слабкодушний, а тому, що є надлишок емоцій, а подіти їх нікуди. Ех, чоловіки, чоловіки. І навіщо я тільки підслухала вашу розмову?..

Олег ЛЕСЬКІВ.
м. Червоноград на Львівщині.

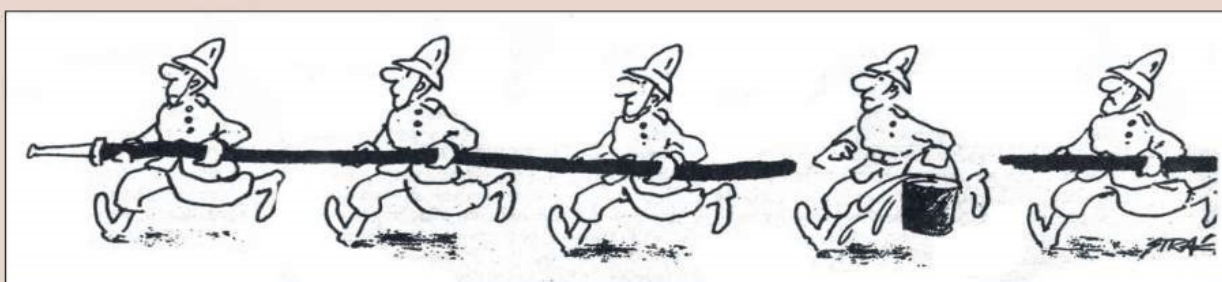
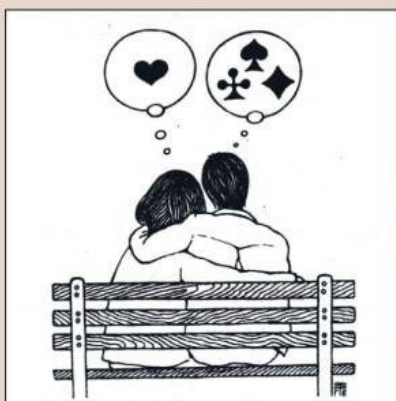
Генріх КЛИНГЕНБАУМ

НАРЕЧЕНА

У приватне детективне бюро ввійшла молода жінка.
 – Чим можемо допомогти? – спитав її черговий.
 – Ах, – ніяково пробурмотіла відвідувачка, і в її очах з'явилися сльози. – Я так страждаю, так страждаю! Останнім часом мій наречений приходиться так рідко... Я починаю думати, що він...
 – Обманює вас? Що в нього є інша?
 – Ось-ось, – зітхнула відвідувачка. – Якщо так, я просто не переживу такої підступності. Адже ми поклялися на вірність одне одному...
 – Усе зрозуміло, фрейлейн. Ми все знаємо.
 – Але ж, сподіваюсь, це буде в цілковитій секретності?
 – Само собою. Він і не підозрюватиме, що за ним стежать. А тепер, фрейлейн, укажіть адресу вашого нареченого.
 Відвідувачка витерла сльози.
 – Паркштрассе, 13, квартира 6.
 – Чудово, – зауважив детектив, – упевнений, не мине й кількох днів, як ми встановимо істину.

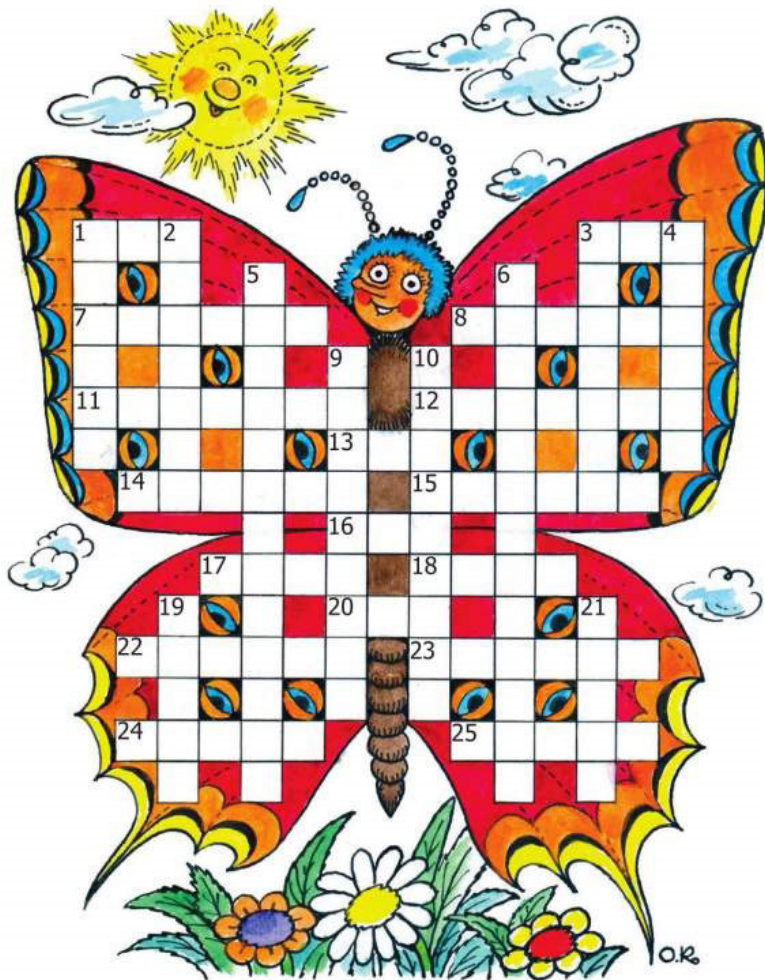
– Я також сподіваюсь на це, – змахнула ще кілька сльозинок відвідувачка. – Якою б жорстокою не була правда, я хочу її знати. І в що це мені обійдеться?
 – Я глибоко співчуваю вам і тому призначаю мінімальну плату. Скажімо, двісті шилінгів вас не обтяжить?
 – Усього? – здивувалась наречена.
 – Так. Для нашого бюро така справа не дуже складна. Наречена витягла з сумочки носовичок і витерла сльози.
 – Бачите, – сказала вона, – я розраховувала, що це мені обійдеться, як мінімум, удвічі дорожче. А якщо так, то...
 Вона замовкла.
 – То що? – спитав детектив.
 – У такому разі я дам вам адресу ще одного мого... жениха.

Переклад із німецької.

Хрестослів «МЕТЕЛИК»

(спомин про літо)

По горизонталі. 1. Польова квітка – символ України. 3. Портова споруда для ремонту суден. 7. Межа, що розділяє держави. 8. Найбільша пустеля на Землі. 11. Городній овоч – головастий, ще й у «пелюшках». 12. Духовий глиняний народний італійський інструмент, який нагадує звучанням флейту. 13. Особа чоловічої статі стосовно своїх батьків. 14. Яр, порослий лісом, чагарником. 15. Так іще називають тренування. 16. Найбільша одиниця хронологічного поділу історії Землі. 17. Гоночний автомобіль із мотоциклетним двигуном та без кузова. 18. Тварина, що живе під землею. 20. Мінімальна одиниця виміру кількості інформації та об'єму пам'яті комп'ютера. 22. Грузьке місце з надмірно зволеним ґрунтом. 23. Той, хто когось доглядає або виховує. 24. В хату не зайдеш, його не переступивши. 25. Трава, що відростає на місці скошеної.

По вертикалі. 1. Невелика мавпа із родини вузьконосих. 2. Народна назва кількох видів птахів ряду курячих. 3. Пристрій із двох поздовжніх жердин, скріплених поперечками, який слугує для піднімання або спускання куди-небудь людини. 4. Так учені назвали потужний позагалактичний зорепоподібний об'єкт у Всесвіті, природу якого поки що не з'ясовано. 5. Вищий музичний навчальний заклад. 6. Стан речовини, що стала твердою, як камінь. 9. Спортивна гра з м'ячем. 10. Прилад, із допомогою якого пускають у рух і зупиняють електричні двигуни й автоматизують виробничі процеси (підказка: перша літера – «к», остання – «р»). 19. Найдрібніша частинка чого-небудь, порошкоподібна маса. 21. Вона – складник кожного слова.

Склала Олеся БЕГМА. Малював Олексій КОХАН.

Відповідь на хрестослів «ПЕРЕЦЬ – 95», уміщений у «Перці» №10.

По вертикалі. 1. Маківчук. 2. Ватра. 3. Журнал. 5. Сатира. 6. Неук. 7. Коваль. 8. Бляхар. 9. Пекин. 10. Глазовий. 12. Ра. 13. АН. 17. Василенко. 18. Кохан. 19. Акселерат. 20. Ордер. 22. Дніпрогес. 26. Павло. 27. Напір. 31. Дудар. 33. Чорногуз. 36. Таранька. 40. Торець. 42. Абетка. 44. Мікрон. 45. Іщенко. 46. Випас. 47. Ямщик. 49. Таро. 52. Лі. 53. Ош.

По горизонталі. 4. Установка. 11. Каламбур. 13. Альвеола. 14. Ракетобудування. 15. Літроїзм. 16. Хіліазм. 17. Вал. 18. Краса. 20. Ольга. 21. Рід. 23. Бухта. 24. Надир. 25. Сал. 27. НДІ. 28. Змієлов. 29. Намул. 30. Раунд. 32. Перчєня. 34. НЛО. 35. Ріг. 37. Вожик. 38. Еллан. 39. Ост. 41. Азарт. 43. Гумор. 45. Ікс. 48. Коридор. 50. Елемент. 51. Електроакордеон. 54. Дунаївці. 55. Шкуринка. 56. Мандоліна.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 11 • Листопад 2017

**КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує
КРИСЛОВАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах
від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах
після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець
чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІNET МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів
Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий
посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий
посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген АУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»
на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-гумористичної
літератури «ТОЛОКА» (Керівник Ю. І. Цєков)

01103, Київ, вул. Підвищоцького, 3, пом. 3

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Телефони редакції:

(044) 284-77-00; (044) 456-83-27

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

В. о. головного редактора: Юрій ІЩЕНКО

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 12765.

Загальний наклад 15 890 прим.

Підписано до друку 24.11.2017 р.

Формат 60х84 /8. Виходить 1 раз на місяць

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна

© Перець. Весела республіка. 2017

1917

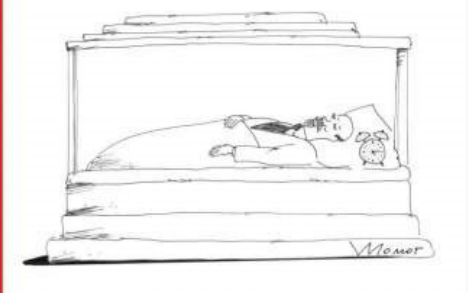
«СТОЛІТНІЙ ОКТЯБРЬ,
КХЕ-КХЕ, ТАКОЇ МОЛОДОЙ,
ЩО... АЖ ОЙ-ОЙ-ОЙ!...»

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олексій КОХАН

Валерій МОМОТ

Віктор ГОЛУБ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Юрія ІЩЕНКА)

*«Есть у революции начало,
Нет у революции конца...»*
(Слова з пісні Ю. Каменецького)

Валерій МОМОТ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ
РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Павло КУЩ
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Микола САВЧУК
Київський – Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олександр ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЙСЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net